

Derfor har ikke mindst vore unge medlemmer beskæftiget sig meget med det problem. Hvordan får vi kvindesag og DK placeret i den almindelige bevidsthed som det vi er: forkæmpere for fremskridt og for menneskerettigheder?

Og derfor har man fra DKs side blandet os aktivt i den offentlige debat og forsøgt at placere vore synspunkter. Det har af og til givet reaktioner, som har fået nogle medlemmer til at dukke sig lidt nervøst. Som når formanden for Kvindeligt arbejderforbund fortæller os, at ligeløn ikke er noget, DK skal blande sig i. Hvilket jeg - med al respekt for Kvindeligt arbejderforbund - stadig mener, at det er. Det er et af kvindesagens - den internationale og den danskes - ældste punkter. Det er en ret fastslået i talrige internationale konventioner og aftaler. Og det er en af menneskerettighederne. Tiden er altid inde for Dansk Kvindesamfund til at sige ligeløn. Indtil vi har den!

En anden forskrækket reaktion er kommet, da vi ud fra DKs målsætning og arbejdsprogram protesterede mod justitsminister Thestrups forslag om at blande skattepolitik, familiepolitik og ideer om, hvor kvindens rette plads er sammen igen ved at tilbyde unge mødre (gifte koner) penge for at blive hjemme hos børnene. Hele DKs linie går ud på at rede dette sammensurium ud, så at fremtidens familie kan ordne sig med sit arbejde ude eller hjemme og sine børns pasning, uden at samfundet presser ham og hende ind i hver sit gamle kønsrollemønster. Men det kan være svært at forstå i øjeblikket, at "det gode er det bedste fjende". At det bliver kvinden selv der kommer til at betale dyrt senere hen i sit liv for den understøttelse, det er så fristende at tage imod i dag.

Derimod blev vi uhyre populære på at protestere mod, at de ikke havde sat gifte koners stillingsbetegnelse på CPR-kortene. Jeg fik endda roser fra "en ellers erklæret fjende af DK", stod der på kortet.

Og den sag hørte dog ellers til småtingsafdelingen.

Men jeg tror, det er rigtigt, at vi er aktive, at vi udtaler os, og at vi "viser ansigt". I store spørgsmål, og i de små. For sandheden er vel, at enhver kvinde på et eller andet tidspunkt i sit liv har mødt diskrimineringen. I tragiske sager, i beske oplevelser, i nålestik eller i latterlige episoder. Hun genkender sit problem, når vi tager det op. Og måske gør det hende en dag til kvindesagskvinde.

Vi har et par gange i det forløbne år haft anledning til at gå i brechen for mænd, der ikke var ligeberettigede på grund af kønsrolle-mønstret. Vi hjalp en mand i Svendborg til frit at vælge sit arbejde uanset køn - at tage børn i dagpleje. Og vi tilbød en enkemand støtte til at få domstolsafgørelse for, at hans kone var lige så meget værd som forsørger som en mand.